

Der kan endvidere være behov for at give påbud om andet og mere end fodring eller brug af dyret. Udvalget foreslår derfor, at bestemmelsen udformes, således at der åbnes mulighed for at give påbud om dyrets forsvarlige behandling, jf. lovudkastets § 21, stk. 1, 1. pkt. Det vil således være muligt at give påbud i enhver situation, hvor dyr behandles uforsvarligt.

Udvalget finder, at den praktiske betydning af bestemmelserne om forelæggelse for forsikringsselskaber er beskeden, idet de fleste landmænd ikke holder deres dyr livsforsikret. På den baggrund finder udvalget det ubetænkeligt at udelade bestemmelserne om forsikringsselskabernes interventionsret.

Udvalget finder endvidere, at der er behov for en bestemmelse, der sikrer, at politiet kan få adgang til et dyrehold uden først at skulle indhente en retskendelse. I langt de fleste tilfælde giver en dyreejer politiet adgang til sine dyr, såfremt politiet begærer dette. I nogle tilfælde er det imidlertid ikke muligt at få ejers tilladelse, enten fordi han ikke er til stede, eller fordi han ikke ønsker at samarbejde. Indhentelse af en retskendelse vil da kunne forsinke den påkrævede indgriben unødigt og dermed påføre dyrene en lidelse, som burde være undgået. Under hensyn til det formål, som skal sikres, og til, at en sådan bestemmelse ikke har væsentlig indgribende betydning over for dem, der holder dyr, finder udvalget det ubetænkeligt at indsætte en bestemmelse i loven - udvalgets lovudkast § 29, stk. 2, - hvorefter politiet uden retskendelse kan få adgang til dyrehold, når det findes påkrævet af hensyn til beskyttelse af dyrene.

Justitsministeriet kan tiltræde Dyreværnsudvalgets opfattelse, hvorefter der er behov for en forenkling og effektivisering af reglerne om tilsyn med lovens overholdelse. Bestemmelserne i lovforslagets §§ 20-23 er udformet i overensstemmelse §§ 20-23 i udvalgets lovudkast.

For så vidt angår udvalgets forslag i lovudkastets § 29, stk. 2, om politiets adgang til dyrehold uden retskendelse, når der foreligger mistanke om, at et dyr behandles uforsvarligt, har Justitsministeriet overvejet, om der er behov for en sådan regel ved siden af retsplejelovens almindelige regler i kapitel 73 om ransagning.

Bestemmelser om, at tilsynsmyndigheder har adgang til nærmere angivne steder uden retskendelse med henblik på varetagelsen af de kontrolfunktioner, der påhviler dem, findes i en lang række love, herunder også i love vedrørende dyr. Som eksempler kan nævnes lov nr. 224 af 22. april 1987 om hjortehold og lov nr. 814 af 21. december 1988 om husdyrsygdomme.

Der er tale om administrative beføjelser uden for strafferetsplejen, således at myndighedens adgang til

de pågældende lokaliteter ikke er betinget af, at der er formodning om et strafbart forhold. Der er intet til hinder for, at politiet som forvaltningsmyndighed kan være tillagt sådanne tilsynsbeføjelser uden for strafferetsplejen.

Under henvisning til det anførte kan Justitsministeriet tiltræde, at der med henblik på en effektiv beskyttelse af dyr medtages en bestemmelse, hvorefter politiet, når det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til et dyrehold, uden at der foreligger konkret mistanke om et strafbart forhold.

Justitsministeriet finder, at bestemmelsen bør udformes i overensstemmelse med den modelformulering, der er anbefalet i betænkning 1039/1985 om tvangsindgreb uden for strafferetsplejen med henblik på at undgå en uklar afgrænsning over for tilfælde, hvor politiet handler inden for strafferetsplejen. Af samme grund foreslås bestemmelsen placeret i lovforslagets kapitel 4 om tilsyn og ikke i tilknytning til bestemmelserne om straf m.v. Der henvises til lovforslagets § 24.

Er det en mistanke om strafbart forhold, der udgør grundlaget for politiets indgriben, må indgrebet betragtes som en straffeprocessuel foranstaltning, der må foretages i overensstemmelse med retsplejelovens bestemmelser i kapitel 73 om ransagning. Det bemærkes i den forbindelse, at ransagning i hastende tilfælde vil kunne ske uden forudgående retskendelse.

5.10.2. Regelmæssigt dyrlægetilsyn med dyrehold

Udvalget har endvidere - betænkningen side 62-63 - drøftet muligheden for at indføre et pligtigt, regelmæssigt dyrlægetilsyn med alle dyrehold. Dyreværnsorganisationernes repræsentanter finder, at der bør indføres pligt for den, der erhvervsmæssigt holder dyr, til mindst én gang årligt at lade dyreholdet tilse af en dyrlæge, idet et sådant besøg vil kunne afsløre en uforsvarlig standard af mere varig karakter. Udvalgets øvrige medlemmer finder ikke grundlag for at stille forslag om et sådant regelmæssigt tilsyn, idet et krav om et vist antal dyrlægebesøg vil være en økonomisk belastning og medføre, at de små dyrehold vil få uforholdsmæssige udgifter.

Der er enighed i udvalget om, at det i tilfælde, hvor dyreholdet beror på en særlig tilladelse, f.eks. dyrehandlere og hold af høner i æglægningsbure, vil kunne fastsættes som et vilkår for tilladelsen, at der gives mulighed for kontrolbesøg af en dyrlæge.

Justitsministeriet kan tiltræde flertallets indstilling, idet de udgifter, der vil være forbundet med en ordning med regelmæssigt dyrlægetilsyn næppe vil stå i rimeligt forhold til resultaterne. Lovforslaget in-